

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně : **M. Y.**, nar. ..., zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, pošt.schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7 v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

t a k t o :

- I. Řízení se z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, kterou spatřovala v tom, že ke dni podání žaloby žalovaný správní orgán nerozhodl o její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, kterou podala prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Číně dne 4.8.2010. Žalobkyně poukázala na to, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nelze-li takto rozhodnout, je povinen rozhodnout nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení. Správní orgán je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, zmínila ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že žalobkyni není známa žádná překážka, která by bránila vyhovění žádosti. Žalobkyně podala dne 15.3.2011 návrh na opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, v současnosti nadřízený orgán ani žalovaný nereagovali.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí, lhůta 270 dnů pro vydání rozhodnutí v případě žalobkyně běží až 2.11.2010, tato lhůta dosud neuplynula, stane se tak až 29.7.2011. Žalovaný ve věci koná, řízení bylo přerušeno za účelem předložení nájemní smlouvy. Návrh žalobkyně na opatření proti nečinnosti byl zamítnut Komisí pro rozhodování ve věcech cizinců usnesením ze dne 19.4.2011., komise konstatovala, že lhůta pro vydání rozhodnutí dosud neuplynula. Žalovaný není nečinný, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 15.11.2011 vzala žalobkyně podanou žalobu zpět. Současně setrvala na svém požadavku přiznání náhrady nákladů řízení, neboť ke zpětvzetí návrhu došlo v důsledku vyhovění předmětné žádosti, kdy žalovaný konečně vydal rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně podanou žalobou domáhala. Ve věci samé jednáno nebylo.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), může žalobce vzít svůj návrh zcela nebo z části zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. S přihlédnutím ke zpětvzetí podané žaloby rozhodl soud podle uvedeného ustanovení § 47 s.ř.s. a řízení zastavil.

Vzhledem k tomu, že se žalobkyně domáhala náhrady nákladů řízení, zabýval se soud otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené pro její přiznání.

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo, bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Soud posoudil otázku, zda jsou splněny podmínky uvedené ve větě druhé ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.2.2011 čj: 5 Ans 5/2010-49 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud vyjádřil, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s. nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna, je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznat náhradu nákladů řízení posoudit, zda žaloba by jinak byla důvodná.

V daném případě žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný byl v řízení o její žádosti nečinný, když nerozhodl bezodkladně, resp. nerozhodl ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení, když jí není známa žádná zákonná překážka, která by bránila vyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně podala prostřednictvím svého právního zástupce žádost ze dne 2.8.2010 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení s manželem, a to prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Číně. Výzvou ze dne 30.8.2010 vyzvalo Velvyslanectví České republiky zástupce žalobkyně k doplnění podané žádosti o doklady, jež jsou v této výzvě uvedeny. Dne 2.11.2010 předložilo Velvyslanectví České republiky žádost Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství cizinecké policie Praha.

Podáním ze dne 14.3.2011 požádal zástupce žalobkyně o nahlédnutí do spisového materiálu, podáním ze dne 15.3.2011 podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu ve věci řízení o žádosti žalobkyně.

Usnesením ze dne 19.4.2011 byl návrh žalobkyně na opatření proti nečinnosti byl zamítnut Komisí pro rozhodování ve věcech cizinců. Dne 21.4.2011 byl sepsán se zmocněným zástupcem protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí, ve kterém zmocněný zástupce žalobkyně uvedl, že se písemně vyjádří k podkladům v rozhodnutí ve lhůtě do 10 dnů. Stanoviskem ze dne 2.5.2011 pak zástupce žalobkyně sdělil, že byly předloženy všechny zákonem předepsané doklady, poukázal na žádost, v níž se domáhá opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu s tím, že je připraven iniciovat žalobu proti nečinnosti. Dne 15.6.2011 byla žalobkyně vyzvána k předložení dokladu o zajištění ubytování a proto usnesením z téhož dne bylo řízení přerušeno.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (do 31.12.2010 ustanovení § 169 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.) platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá se rozhodnutí ve lhůtě 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Platí tedy odchylka od obecně platného správního řádu. Ze zákona přitom vyplývá, že do doby odstranění nedostatků žádosti lhůta pro vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu neběží (§ 169 odst. 11, resp. od 1.1.2011 odst. 12, zákona č. 326/1999 Sb.).

Žalobkyně v žalobě sice ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. zmiňuje, k samotné délce zákonem stanovené lhůty se nevyjadřuje, pouze zdůrazňuje nutnost bezodkladného rozhodnutí, aniž by jakýmkoliv způsobem své stanovisko odůvodnila. V daném případě nebylo možno o žádosti rozhodnout bezodkladně, protože žádost neobsahovala předepsané náležitosti, proto byl také zástupce žalobkyně zastupitelským úřadem vyzván k odstranění vad podání. Při posuzování otázky, zda rozhodnutí bylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě, nelze vycházet z okamžiku, kdy žádost žalobkyně byla podána, nýbrž je nutno vycházet z data, kdy došlo k odstranění vad žádosti. Jak je zřejmé ze spisového materiálu, stalo se tak k datu 2.11.2010. Nelze-li rozhodnout bezodkladně, platí lhůta 270 dnů. Počala-li běžet tato zákonem stanovená doba po odstranění vad žádosti 2.11.2010, pak nutno přisvědčit žalovanému, že běh této lhůty v dané věci skončil 29.7.2011.

Je nutno konstatovat, že zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně v této věci neuběhla ani v době, kdy byla podána u soudu žaloba (žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 19.4.2011). Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ve věci, kdy se žalobce domáhá ochrany, marně uplynula lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu lze podat až poté, kdy marně uplynula lhůta, která je stanovena zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení. Z uvedeného ustanovení je nutno dovodit, že je-li podána žaloba ještě před uplynutím lhůty, která je zvláštním předpisem stanovena pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, je nutno považovat takovou žalobu za předčasně podanou. Z ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pak vyplývá, že soud žalobu, která byla podána předčasně, odmítne.

Ne v každém případě, kdy dojde ke zpětvzetí žaloby na ochranu proti nečinnosti proto, že po jejím podání je správním orgánem rozhodnuto ve věci samé, je nutno učinit závěr o tom, že ke zpětvzetí žaloby došlo v důsledku chování žalovaného. Při posuzování otázky, zda se tak skutečně stalo, je nutno zohlednit konkrétní skutečnosti toho kterého konkrétního případu. Je nutno zdůraznit, že lhůty pro rozhodování správního orgánu jsou stanoveny proto, aby byla chráněna práva účastníků řízení. Opatření proti nečinnosti jak podle správního řádu, tak podle soudního řádu správního byla zakotvena proto, aby nedocházelo k nedůvodným průtahům ve správním řízení, aby byl zvýšenou měrou účastník řízení chráněn před absolutní nečinností správního orgánu. V daném případě je ze spisového materiálu patrné, že žalovaný správní orgán nezůstal nečinný, činil úkony k tomu, aby mohl posoudit důvodnost podané žádosti, činil tak přitom v rámci běhu zákonem stanovené lhůty. Proto také nebylo vyhověno návrhu žalobkyně na opatření proti nečinnosti, který podala k nadřízenému orgánu žalovaného. Lze mít důvodné pochybnosti o splnění zákonem stanovené podmínky pro podání žaloby, totiž bezvýsledné vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když návrh byl zamítnut v podstatě pro jeho předčasnost.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba by nebyla důvodná a k závěru, že nejsou ani splněny podmínky pro to, aby žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

K požadavku žalobkyně na vrácení soudního poplatku soud uvádí, že nejsou splněny podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku. Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění platném od 1.9.2011 platí, že, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, snížený o 20%, nejméně však o 1.000,-Kč. V této věci žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 1.000,-Kč, po snížení o 1.000,-Kč tak nezbývá žádná část soudního poplatku, kterou by soud mohl žalobkyni vrátit. Z tohoto důvodu soud nemohl o vrácení soudního poplatku žalobkyni rozhodnout.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30.listopadu 2011

JUDr.Hana Veberová
předsedkyně senátu